

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 92

Číslo: 48

25. listopadu 2012

Cena: 8 Kč

MÁ CÍRKEV OPRAVNĚNÍ PŘIJMOUT NÁHRADU ZA ÚJMY, KTERÝMI PROŠLA?

List pražského biskupa k narovnání některých majetkových i nemajetkových křivd učiněných státem proti Církvi československé husitské a Třetí pražský artikul

Vážené sestry a vážení bratři

v Ježíši Kristu,

v posledních dnech a týdnech jste zřejmě ve svém okolí dotazováni, jak je možné, že také novodobí husité mohou přijmout finanční prostředky ze státního rozpočtu, když je stát na tom finančně nedobře, když by snad tato církev měla zůstat bez finanční pomoci. I já jsem si tuto otázku několik měsíců kladl. Byl jsem zástupcem Ekumenické rady církví v expertní komisi a k celému projektu vedeného ostatními církvemi jsem byl zdrženlivý. Stále jsem před sebou viděl onen Třetí pražský artikul: *“že mnozí kněží a mniši světským právem panují nad velkým zbožím tělesným, proti přikázání Kristovu a na příkazu svého úřadu kněžskému a k veliké škodě pánům stavu světského: aby takovým kněžím to neřádné panování odnjato a staveno bylo, a aby podlé Čtenie nám příkladně živi byli a navedeni k stavu Kristovu a apoštolskému!”* Nejinak tomu možná bylo i ve vašich myslích. A tak jsem si znovu a znovu kladl otázku, máme oprávnění přijmout narovnání některých majetkových křivd?

Naše církev nejvyšším zákonodárným orgánem církevním sněmem v lednu 2008 rozhodla přijmout princip narovnání. Bylo to za finančně výhodnějších podmínek, což pro přijetí principu narovnání není podstatné, neboť **buď je církev připravena některé křivdy způsobené ze strany státu přijmout, anebo je církev zásadně proti**. Princip narovnání byl církví přijat. To mi také bylo některými členy jiných církví častokrát připomínáno, a to především ve chvílích mého váhání a nehlasování pro „výhodnou nabídku“.

STAVBY SBORŮ A DOMŮ, NABÝVÁNÍ MAJETKU ČČS

Otcové zakladatelé při stavbách našich kostelů a sborů častokrát pamatovali i na financování provozu. A tak vznikaly u našich sborů ve velkých městech malé i velké činžovní domy, vznikala divadla a stavěla se kolumbária. K tomu se přidávala nezištná obětavost každého člena církve, který tu pomohl fyzicky, tu přidal desítky tisíc korun, dovezl řadu cihel, či kabely na rozvod elektrické energie na stavbu „svého“ sboru. Za několik měsíců byly na mnoha místech postaveny chrámy Páně, mnohdy i s finančně soběstačnými provozy pro hospodářské zabezpečení života náboženských obcí. Velká část těchto domů a provozů je dnes v soukromých rukách, není možné narovnáním způsobovat nové křivdy, a tak církev za tyto stavby a hospodářské provozy, které ji zabezpečovaly i finanční prostředky, dostane náhradu za stavbu jako takovou i za přiměřený zisk, který by správa takové budovy za dobu vlastnictví při dobrém hospodaření přirozeně vytvořila. **Církev československá husitská nebude žádat žádný majetek, který by získala od císaře, lenního pána či šlechty do správy či vlastnictví, neboť veškerý majetek, který jí byl zabaven, byl majetkem jednotlivých drobných střadatelů našich pradědů, dědů a otců, který tito členové darovali církvi.**

Další otázku, kterou jsem si položil ve vztahu k nalezení oprávnění, nebo vědomého zamítnutí nabízené náhrady bylo: **Kolik majetku bylo zabaveno a jaká výše finančního narovnání bude v souladu s Písmem a Třetím**

Dokončení na str. 3

DEN VÁLEČNÝCH VETERÁNŮ 2012

Den válečných veteránů (11. listopad) si naše církev připomíná pravidelně (11. listopadu 1918 skončila příměřím I. světová válka, 11. listopadu 1939 zemřel student Jan Opletal, člen naší církve, jako oběť nacistické zvěle). Vznikla z toho novodobá tradice. Letos jsme k tomuto Dni uspořádali bohoslužbu už popáté. Tentokrát jsme využili k jejímu liturgickému základu odpolední pobožnosti podle návrhu prof. Františka Kalouse, již vedli patriarcha br. Tomáš Butta, pražský biskup br. David Tonzar a plzeňský biskup br. Filip Štojdl.

Slavnostní shromáždění v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze, svolané mj. také k uctění památky všech obětavých lidí, kteří zemřeli ve službě, při plnění svých povinností, zahájila i ukončila píseň „Kdož jste Boží bojovníci“ (Zpěvník 123). K jejímu plnému vyznění přispěla i čestná stráž a také praporečníci s prapory. Vlastní pobožnost podpořila též píseň „Tvá církev chce ti díky vzdát“ (Zpěvník 112).

Kázání, kterého se ujal br. biskup Filip Štojdl, bylo postaveno na textu Žalmu (Ž 23 Hospodin je můj pastýř) a evangelia (Jan 15,12-17). Br. biskup upozornil na opomíjenou skutečnost, že vedle hrdinů známých byli mnozí hrdinové neznámí, ženy i mužové bez naděje na pozemskou slávu.

My všichni neseme odpovědnost za osud našeho národa, našeho státu. Naši svobodu za nás nemůže spravovat někdo jiný. Opravdový hrdina nic nečeká nazpět, vyzbrojen vírou, nadějí a láskou, nevzdává se, dobře ví, že v tzv. životních jistotách není spása; spása je v Ježíši Kristu a v jeho přátelích (Jan 15,15). Děkujeme těm, kdo zemřeli pro pravdu, aniž se dožili uznání, nemrhejme svým časem v polemikách o ničem a v honbě za zdánlivými jistotami, oceňujme odvalu přijmout své povolání jako službu.

Pozdravný dopis od vrchního velitele ozbrojených sil, prezidenta republiky Václava Klause, přečetl shromážděným biskup br. David Tonzar. Ministra obrany ČR zastoupili náměstkové Vlastimil Pícek a Libor Karásek, první náměstek V. Pícek s krátkým projevem, v němž požádal věřící naší církve o modlitby za naše vojáky sloužící v různých končinách světa. Náčelník Generálního štábu Armády České republiky generál Petr Pavel pak promluvil i o obětech opomíjených, jež jsou přinášeny dnes, bez velké publicity, nenápadně, a děkoval naší církvi za to, že je připomíná. Vojenský historik plukovník Eduard Stehlík uvedl v souvislost oběti z různých dob – jaký rozdíl mezi létem 1938, v době velikého vzepjetí sil národních a občanských, a jen krátce poté podzimem 1939, po pádu do

poroby a neštěstí. Kolik malých pomníčků je rozseto po naší vlasti! Naši vojáci potřebují podporu v různých misích, oni reprezentují naši vlast ve vzdálených konfliktech, aby se ty konflikty nepřiblížovaly a nepřelily sem k nám; bez sepetí armády a občanů svoboda zaručena nebude. Zástupce Společnosti M. R. Štefánika, Bohdan Kraus, připomněl dobré a pevné vztahy česko-slovenské, též ony stojí i na společných obětech za naši svobodu. Závěrečná slova br. patriarchy obsahovala pozhánání a díky za to, že dnes můžeme svobodně v Boží lásce vzpomínat na svoje hrdiny.

Uznání a dík patří hudebním umělcům, kteří celkové vyznění slavnosti ozdobili svým výkonem, mezzosopranistka Iloně Slavíkové a varhaníkovi Bohumíru Rabasovi, dále br. Jindřichu Kejřovi za moderaci, za koordinaci br. plukovníkovi Janu Kozlerovi, hlavnímu kaplanovi Armády ČR, pracovníkům pražské diecéze a členům náboženské obce Praha 1-Staré Město za veškerou pomoc a poskytnuté zázemí. A také hostům, zástupcům Čs. obce legionářské, Českého svazu bojovníků za svobodu, Hasičského záchranného sboru, České obce sokolské, Masarykovy společnosti, Ekumenické rady církví v ČR a dalším.

(BK)

Důvod k zamyšlení

Na stránkách evangelikálního měsíčníku *Zápas o duši* jsem se v říjnovém čísle tohoto roku dočetl poněkud zarážející slova jistého bratra Ludvíka Tvrdeho. Píše: „Já osobně jsem začínal jako armenián. Pocházel jsem z nevěřící rodiny – děda s babičkou byli členy Církve československé husitské, takže o evangeliu neměli ani ponětí. Od dědečka jsem věděl jen to, že Bůh asi je a něco málo událostí ze Starého zákona – David a Goliáš atd.“ Co tomu říkáte?

Přiznám se, že jsem po přečtení těchto řádků zůstal v nepříjemném údivu a dlouhé minuty pouze seděl a přemýšlel... Jak snadno dnes již uvědomělý evangelikální křesťan „sestřelil“ naši církev a de facto ji odebral v očích evangelikálů veškerou vážnost. Uvažoval jsem nad jeho textem dlouho do noci a hledal motivy, které ho vedly k takto ostrému soudu. I přes počáteční nechuť k jeho slovům jsem nakonec dospěl k jisté míře porozumění.

Ruku na srdce – někdy a někde JSME vlažní, proto nás autor výše citovaných slov tak snadno „odstřelil“. Myslím si však také a jsem si tím naprosto jist, že bychom našli značné množství velice pádných protiargumentů. Mým cílem ale není nás v tuto chvíli bránit, i když by to bylo poměrně jednoduché. Rozhodl jsem se, že slova bratra Tvrdeho využiji k pozitivní sebereflexi. Co mohu udělat proto, aby již žádný evangelikální křesťan nemohl psát o naší církvi takto odtažitě?

Aleš Toman
Žamberk

Z kazatelského plánu

POSLEDNÍ NEDĚLE CÍRKEVNÍHO ROKU

Bože, předej své soudy králi a svou spravedlnost královskému synu, aby obhajoval tvůj lid spravedlivě a tvé ponížené podle práva.

ŽALM 72,1-2

První čtení: Daniel 7,9-10.13-14

Tužby:

2. Abychom vládli Kristovu nad našimi životy uznávali, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom se z lásky ke Kristu jedni druhým poddávali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Nebeský Otče, svého Syna jsi pomazal na velekněze a krále. Jeho spásným dílem obnov celou stvoření a sjednot všechny národy pod jeho milostivou vládou! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Zjevení 1,4b-8

Evangelium: Jan 18,33-37

Verše k obětování: Žalm 21,2.4

Verš k požehnání: Marek 11,10

Modlitba k požehnání:

Bože všemohoucí, ze své milosti jsi nás učinil královským kněžstvem svého Syna, abychom hlásali tvé mocné skutky. Vyšli nás svědčit o jeho vítězství nad smrtí a jeho věčném království, aby všichni lidé spatřili podivuhodné světlo Kristovo! Jemu buď sláva navěky. Amen.

Vhodné písně: 36, 37, 101, 106, 130, 136, 141, 157, 160, 195, 293, 304, 307, 314, 315

V BOŽÍ ŠKOLE

Pokračování z minulého čísla

Kapitola V. CESTA

Měla jsem dovolenou a rozhodla jsem se navštívit své drahé. Nejprve jednoho ze synů, druhá návštěva měla patřit mamince. V mladé rodině vládla dobrá pohoda. Měla jsem i radost z jejich malé roční dečrušky. Mé srdce bylo plné vděčnosti za tuto skutečnost, zvláště proto, že tento můj syn začal žít jiný, klidnější život bez „kamarádů“, kteří na něj neměli dobrý vliv. Před tím, než jsem rodině oznámila čas svého odjezdu, jsem se dlouho modlila a prosila o radu svého nebeského Otce. Zdálo se mi, že Pán souhlasí, abych jela přes noc. Ale potřebovala jsem mít jistotu, proto jsem si udělala dva losy a napsala na jeden ANO a na druhý NE. Prosila jsem Pána Ježíše, že potřebuji jet za maminkou, která leží v nemocnici a že bych nejraději byla již ráno na místě. Ale že nevím, zda on souhlasí, abych cestovala celou noc. Po modlitbě jsem postupovala způsobem, o němž je řeč v knize Přísloví 16,33: „Los se vytahuje ze záňadří, ale každé rozhodnutí je od Hospodina.“

Los ukázal na noční jízdu. Děti se mne snažily přemluvit, abych se ještě u nich vyspala, ale nepochodily. Vždyť jsem měla svolení od svého nebeského tatínka. Cesta k nádraží byla dlouhá, ale po celém městečku vládl noční klid, mohla jsem promlouvat k Pánu a chválit jej znovu a také děkovat mu za vše, čeho jsem byla u našich svědkem. Na jízdu vlakem jsem se těšila, v duchu jsem se viděla, jak sedím v kupé a v ruce držím Písmo svaté. Toužila jsem si v Bibli najít nějaký žalm, v němž je Hospodin hodně osla-

vován. Avšak když jsem u nádraží pokladny požádala o jízdenku do mamčinčina bydliště, byla jsem odmítnuta, že v tuto pozdní hodinu již nemám žádné spojení. Namítla jsem, že přece osobní vlak v Sokolově spojení na rychlík směr Plzeň má, tak jsem si to přece zjistila v jízdním řádu. Avšak výpravčí vlaků, který měl v noci službu i u výdeje jízdenek, měl jiný názor. Vysvětloval mi, že v noční dobu jezdí touto tratí hodně nákladních vlaků s uhlím, a tím že dochází ke zpoždění osobní dopravy. Rychlík pryč na náš „motorák“ nečeká a já na celou noc uvíznu na nádraží v Sokolově.

To bylo mrzuté. Měla jsem náhle před sebou dva pokyny: Boží a lidský. A oba si protirečily. Bůh mi jako odpověď na mou modlitbu dal souhlas, že se mohu v noci na cestu vydat. A nyní člověk, zaměstnanec drah, tvrdil něco docela jiného. Pochopitelně, že díky již mnohým zkušenostem, které mi dal Pán prožít, jsem bezvýhradně věřila jen jemu, svému Bohu! Musila jsem vynaložit dosti slov i energie k tomu, abych výpravčího přemluvila k prodeji vytoužené jízdenky. Uraženě prohlásil, že tak činí jen na moji zodpovědnost, že si na něho nebudu moci stěžovat, protože mne předem varoval! Je psáno: „J poznáš, že já jsem Hospodin, že se nezklamou ti, kdo skládají svou naději ve mne.“ Iz 49,23.

Po nástupu do vlaku jsem otevřela Bibli a listovala žalmy. Zaujal mne 145. Žalm, velice se mi líbil. Ani nevím, kolikrát jsem jej přečetla za tu půlhodinu, než jsme dorazili do Sokolova. Vjížděli jsme do stanice právě ve chvíli, kdy jsem si znovu, již po několikáté, z něho opakovala jednu povzbuzující větu: „Vyplňuji přání těch, kdo se ho

bojí.“ Náhle moje spolucestující vykřikla: „No to je zázrak!“ Deset let již zde jezdím, ale rychlík jsme nikdy „nechytily“ a vidíte, dnes na nás čeká!“ Obě jsme ve spěchu přestoupily z motoráčku do rychlíku. K cíli své cesty jsem se dostala bezpečně a bez jakýchkoliv překážek. Byl to další důvod k chválám a hojným díkům Pánu Ježíši.

„Ukaž mi, cesta má, že k nebi jde, a vše co sesíláš, z lásky že je!“

Zpěvník ČČSH 23,2

Kapitola VI. PŘELOŽENÍ

Jak jsem slíbila, budu nyní vyprávět o tom, co se odehrálo kolem mého přeložení na nové místo, do malého, půvabného městečka poblíž Mladé Boleslavi. V té době jsem již šest měsíců sloužila jako duchovní v náboženské obci v Mělníku. Lidé mne velice hezky přijímali a s pomocí Boží se začalo dílo na vinici Páně dařit. A pak najednou přišlo pozvání od mého vikáře, abych přijela k služebnímu pohovoru.

Netušila jsem, co mne čeká, ale z tónu hlasu v telefonu jsem usuzovala, že ono jednání nemusí být pro mne příjemné! Před cestou jsem se modlila: „Pane, ty jsi mne povolal do služby, dej mi prosím tolik víry, abych přijala jako tvoji vůli zprávu, kterou se dozvím!“ Věřila jsem totiž, že Bůh jedná v mém životě. Vždyť mi to potvrzoval každý den svojí pomocí. Stačilo si připomenout skutečnost, že velice proměnil můj život! Na cestu jsem se vydala s úmyslem poslechnout a přijmout vše, co mi bude řečeno, ne jako projev lidské, ale Boží vůle.

Marie Černegová
Pokračování příště

Nad Písmem

KRÁL S VELKÝM K

Sestry a bratři, denně se modlíme (pokud se modlíme): „... neboť tvé je království i moc i sláva, na věky“. Modlíme se k Pánu Ježíši, modlíme se tedy ke Králi.

Království je společnost, ve které vládne král. V království neboli monarchii, na rozdíl od demokratického státu, vládne jeden člověk, panovník, tedy osoba, která panuje, je to tedy pán se svrchovanou pravomocí, který rozhoduje o všem sám. Má to tu výhodu, že moudrý, osvícený panovník vládne dobře, rozhodování se nerozměňuje debatami a hádkami v parlamentě a dalších zvláštních institucích. Špatný panovník, mocipán a despota může naopak, nekontrolován okolím, zkatit co se dá.

Pán Ježíš je dobrý král, král z nebe seslaný, moudrý a laskavý panovník, Boží Syn, jehož moc je nevysslovná a milostí silou nevypravitelná, Král s velkým K. Jeho království trvá navěky. Kdo jej respektuje jako svrchovaného Krále, bude žít navěky s ním.

Čím je pro nás Ježíš? Modlíme se ke Králi; není to však jen moje dávno otřepaná fráze? Nejsem jako ten Pilát, který jen něco „papouškoval“ a nerozuměl ničemu? Nemyslíme si při modlitbě „ano, král, ale vocád' pocád'“? Není to pro nás jen jedna z historických postav? Kdyby tu byl teď

tělesně s námi, nevydali bychom ho taky katům, s podobnou poznámkou jako Pilát „jsem snad já Žid“?

Není nám nakonec celý Pán Ježíš lhostejný? Cítíme a věříme a jsme vděční, že právě za mé hříchy trpěl a zemřel? Žijeme v radostném vědomí, že i nad smrtí zvítězil, slavně vstal z mrtvých a že já vstanu z mrtvých s ním? Nekončí naše víra konstatováním „hlavně, abych to tu nějak doklepal“? Nekončí naše radost ze života tím beznadějným „už abych byl támhle za hřbitovní zdí“?

Ne každý pochopí, o co tu vlastně jde. Ježíšovo Království není z tohoto světa – je to Království Boží. Proto přišel Ježíš do tohoto světa, aby vydal svědectví pravdě. Ta pravda je nepřijemná, neboť říká, že jedinou cestou

k věčnému životu je umřít za druhé. Na oběti my kašlem odjakživa a proto budeme Ježíše ve svých srdcích znova a znova křižovat. Pryč s Králem, který má absolutně vždy pravdu a navíc vyžaduje pravdivost i od svých poddaných! My chceme raději žít ve státi s hádavým parlamentem, kde si může dělat každý co chce!

Zničit Krista se nám však nepodaří, neboť jeho moc je nevysslovná a milostí silou nevypravitelná a jeho je království i moc i sláva, na věky.

Král králů a Pán pánů stojí u dveří tvého srdce, člověče, a zdvořile klepe. Otevřeš-li ty dveře, vejde, přibytěk si u tebe učiní, poznáš jeho království a budeš s ním žít na věky. Amen

Václav Žďárský

Děkujeme ti, Otče, za všechnu tvoji dobrotu, kterou prokazuješ nám všem i světu, do kterého jsi nás postavil ke svědectví. Že nás nechceš nechávat v neznámosti toho, co je pro nás dobré a spasitelné, ale vedeš k pravdě života.

Dávej nám sílu, abychom se jí poslušně podvolovali a vydávali se tobě v službu s pokorou a radostí, která všechno činí novým.

Upevňuj naši víru v Ježíše Krista, dej, abychom přijímali z jeho úst všechna zaslíbení a nesli jeho lásku v radosti, které dáváním neubývá.

MÁ CÍRKEV OPRÁVNĚNÍ PŘIJMOUT...

Dokončení ze str. 1
pražským artikulem přijatelná pro život církve? Je možné zajisté spočítat a často i dohledat, jaké výnosy by přinesly majetky církve do jejího rozpočtu za 40 let násilného útlaku svobody svědomí v lidově demokratickém a později v socialistickém uspořádání.

NEMAJETKOVÁ ÚJMA A JEJÍ VYČÍSLENÍ

Je však nutné připočítat i újmu na ideovém životě a rozvoji církve. Přečteme-li si odůvodnění zákona 218/1949 Sb., zjistíme, že stát odejme od církve veškeré zátěže finanční a hospodářské povahy a převezme ke svému opatrování starost o sociální zabezpečení, starost o majetky, uhradí veškeré náklady administrativního i duchovního provozu. Obětavost obecného kněžstva – Božího lidu tak byla potlačena a faráři dostali almužnu pro svůj život v řádech několika sto korun na jeden měsíc. To však nebylo to nejhorší. Daleko tragičtější a promyšlenější byl útok na ideové základy církve. Čteme-li si v archivech dopisy některých duchovních naší církve, vidíme v nich, že část z nich uvěřila komunistické straně a skutečně se domnívala, že, zjednodušeně řečeno, nastolením komunismu dojde i k nastolení Království Božího, spravedlnosti, klidu a pokoje na zemi. Svobodné volby v roce 1948 nakonec ukázaly, že v tomto názoru nebyla tato část duchovenstva ČČS osamocena. Pravicově smýšlející duchovní, znali situace v tehdejší Sovětské svazu, upozorňovali na riziko tohoto závěru. Církev přišla o část levicově smýšlejících, kteří ji nakonec z různých důvodů opustili a část pravice, která byla pozavírána, případně nucena k fyzické práci mimo život církve, neboť nikdo nemohl vykonávat duchovní službu bez státního souhlasu.

Nemajetkovou újmu však bývalý režim spáchal i zjednodušením a využitím husitství k argumentaci tzv. třídního boje a vítězstvím pracujícího lidu nad šlechtou a později i kapitalismem. Církvi byla vyjmuta hlavní ideová linie, kterou přijala na 1. zasedání I. sněmu v roce 1924 v ideovém referátu profesora Statečného a referátu profesora Spisara v naukovém výboru sněmu. Reformní náboženské dílo M. Jana Husa a středověkých husitů bylo přeznačeno nálepkou třídního boje. Zde je nutné vidět příčinu zásadního úbytku členstva a jeho obětavosti mezi léty 1950 až 1991 (sčítání lidu). Ztráta 800 tisíc věřících lidí byla největší ze všech církví a církevních společenství na území tehdejší Československa. Kdyby stát nepodnikl tento zásadní útok vůči husismu, měla by Církev československá možná stále 1 milion věřících. Kdyby každý z těchto věřících věnoval církvi ročně 100 Kč, byla by církev i dnes měla oněch potřebných 100 milionů korun na roční výplatu svých duchovních (tj. je měsíční průměrný plat nastupujícího duchovního po absolvování Univerzity Karlovy pouhých cca 12000 Kč) i s odvodů do sociálního a zdravotního pojištění státu. Za čtyřicet let i při předpokládaném mírném poklesu členstva, jak můžeme sledovat v západním světě, by církev v tomto ohle-

du mohla počítat s částkami v řádech miliard korun.

ZABAVENÍ MAJETKU ÚSTŘEDÍ SOCIÁLNÍ PRÁCE ČČS

Třetím silným argumentem pro převzetí finanční náhrady za újmy státu vůči církvi je převzetí majetku Ústředí sociální práce Církve československé Československou lidově demokratickou republikou. Po zasedání I. sněmu ČČS se také rozvinula systematická práce církve v sociálních službách. Začaly vznikat odbory sociální práce v péči o sirotky, válečné veterány, lidi bez domova, přestárlé, nemocné a opuštěné. Církev se zapojila do boje proti alkoholismu a všem závislostem tohoto světa a v místech, kde nebyla dostupná lékařská péče (nemocnice), vzniklo na 25 ošetrovatelských stanic. **Po celém území Československa vzniklo na 300 poboček sociálních odborů**, ve kterých pracovaly tisíce dobrovolníků. Církev vybudovala a provozovala domovy pro seniory, pomáhala ve všech oblastech života, kde státní sociální podpora první republiky selhávala nebo byla nedostatečná. **Majetek takto zabavený přepočtený na dnešní finanční prostředky se v hrubých odhadech pohybuje v řádech několika stovek milionů korun.**

KONEC KONSTANTINOVSKÉ ÉRY A VLASTNÍ SPRÁVA CÍRKEV

Z výše uvedených argumentů, které jsem častokrát zvažoval, jsem subjektivně došel k závěru, že **Církev československá husitská, která vznikla pro obnovu náboženského a mravního života československých občanů, má oprávnění přijmout částečnou majetkovou náhradu, neboť odebraný majetek byl získán z darů a příspěvků jejích členů - drobných živnostníků, rolníků, železničářů, dělníků, učitelů, lékařů, právníků, úředníků i poslanců prvorepublikového parlamentu ad.** Zabráním tohoto majetku a jeho využíváním, ale též ideovým zneužitím husitství, způsobil stát církvi škodu a omezil ji v jejím základním poslání, tedy sloužit národu a lidem. Tato újma se dále prohlubuje, neboť současné částečné narovnání nebylo dostatečně státem argumentováno a vytvořilo ve společnosti mylný dojem, že Církev československá husitská žije ze státního rozpočtu všech daňových poplatníků.

Stojíme na novém duchovním i hospodářském začátku. Tento začátek je v rukou Božích a v našem přičinění. Po 1700 letech života církve obecné a 92 letech života obnovené organizované církve husitské bude ČČSH a všichni její členové odkázáni s Boží pomocí na svůj um a píli. **Budeme muset prokázat, že nás Bůh povolal především k náboženské a mravní obnově národa Československého, aby ke Kristu byli povoláni mnozí, kteří by jinak Krista nepoznali.** Tento úkol nebudeme plnit prostřednictvím peněz daňových poplatníků, jak se mnozí dosud mylně domnívají, ale po 30 letech přechodného období budeme muset vychovat novou generaci, která uvidí smysluplnost života s Kristem, s konáním církve v tomto světě. Z této generace se stanou dobří hospodáři svěřeného majetku. K tomu

budou sami tito oddaní členové jako v počátcích církve věnovat na její činnost dostatek finančních prostředků. Jen tak můžeme v budoucnu naplnit odkaz Třetího pražského artikulu, jen tak můžeme být v souladu s Písmem!

JAK CÍRKEV NALOŽÍ S FINANČNÍMI PROSTŘEDKY

Demokratický princip přijímání výpovědi ve věci víry (dogmat) a řádů řadí Církev československou husitskou mezi církevní organizace, v nichž nerozhoduje malá skupina lidí, ale ve všech orgánech nadpoloviční většina aktivních členů církve. To má své klady i zápory. S uvědoměním si těchto **metod řízení a správy církve**, zřídila Ústřední rada ČČSH odbornou komisi tvořenou vždy dvěma zástupci každé diecéze, která by měla připravit principy správy a hospodaření celé církve tak, aby po 30 letech od přijetí zákona byla církev nejen duchovně silná a přispívala k duchovní léčbě společnosti, ale také, aby byla finančně zcela soběstačná. **Komise se na uplynulých zasedáních věnovala především otázce hospodářského zhodnocení navrácených prostředků a konsensuálním rozhodováním** (tedy hlasováním všech zúčastněných pro návrh) se na základních principech dohodla.

Finanční prostředky budou rozděleny do několika oblastí. Církev bude investovat nejprve do vlastního majetku a pokusí se zhodnotit prozatím nevyužitá prostory a ty formou pronájmů zhodnocovat (např. půdními vestavbami, opravami a rekonstrukcemi). Takto získané finanční prostředky pak 4. – 17. rok po přijetí zákona pomohou s dofinancováním klesající státní dotace na platy duchovních. Druhým pilířem by se měly stát investiční záležitosti a projekty církve (církve na základě naplnění svého poslání vybuduje a bude provozovat vlastní projekty (viz Ústředí sociální práce ve 30. letech) sociálních domů, domů pro seniory, kontaktních center, mateřských škol ad.; dobrým příkladem může být Betanie, Horizont ad. – z obdobných projektů však nelze očekávat vyšší zisk). Třetí oblastí by měla být konzervativní správa finančních prostředků (např. termínované vklady, státní dluhopisy) a případnou čtvrtou oblastí provozování vlastních projektů a investic (blíže k rozboru bylo uvedeno v červencovém čísle Českého zápasu). Jednotlivé diecéze byly vyzvány, aby provedly personální audity. Personální audit bude proveden i v úřadu ústřední rady.

Každá změna bude schvalována v rámci demokratického rozhodování a za souhlasu drtivé většiny volených zástupců (nejlépe konsensuálním rozhodováním). Správa takových prostředků bude konána veřejně pod dohledem dozorčích orgánů církve. Sestry a bratři v Kristu Ježíši, nastává čas nám daný! Je a bude jen na nás, jak řádně a dle Boží vůle budeme s navrácenými prostředky pro dobro lidem kolem nás nakládat tak, abychom jednou mohli všichni stanout u Hospodina a sdělit: „*Jsmen jen služebníci, učinili jsme to, co jsme byli povinni učinit!*“ (L17,10).

David Tonzar
biskup a předseda komise

O výkladu biblických textů

Po semináři, jenž přiblížil situaci v hospodaření církve a setkání, které naznačilo, jaké jsou vize církevního života do budoucna, o nichž jsme referovali v minulém čísle Českého zápasu, se v Komenského sálu v Praze 6 - Dejvicích konala 14. listopadu další zajímavá akce, tentokrát poněkud konkrétněji zaměřená.

Jak zodpovědná a náročná je poctivá exegetická práce s biblickým textem a příprava na kázání, na setkání názorně demonstrovali dva významní teologové a biblisté, kteří vystudovali Komenského evangelickou bohosloveckou fakultu a nyní působí na naší Husitské teologické fakultě Univerzity Karlovy. Jsou to žák Jana Hellera doc. Jiří Beneš, Th.D. z katedry biblistiky a judaistiky a jeho kolega Mgr. Jiří Lukeš, Th.D.

Odborníky představil bratr profesor ThDr. Zdeněk Kučera, jenž připomněl, že žijeme v době postmoderní, charakterizované subjektivismem a s tím souvisejícím důrazem na svobodu – která se však někdy stává nezávislostí. Je třeba si uvědomit, že církevní zvěstování není výrazem naší subjektivní intence, naší osobnosti. Výklad Písma, hermeneutika, má svá pravidla, odvozená z Písma samého i „rozumu“. A jen ten, kdo se drží těchto zásad, dobere se zvěsti a pravdy. Prof. Zdeněk Kučera také podotkl, že podobně církev má svá pravidla, což hraje roli pro jakékoli uvažování o budoucnosti církve: „Do budoucnosti vstoupí ten, kdo pochopí dějiny spásy a význam církve a ne ten, který se domnívá, že je manažer a že se církev musí ve všem přizpůsobit světu...“ Ano, církev se s tímto světem musí vyrovnat – sama vznikla akulturací palestinského světa do světa řeckého a římského, kdy tehdejší otcové zápasili o každé slovo, aby byl správným způsobem vyložen význam Kristovy přítomnosti, což je i náš úkol. Nicméně je třeba držet, co nám předává Písmo a církevní tradice, a s tím vstoupit do nových podmínek.

Jak se tohoto úkolu zhostili ve své práci pozvaní odborníci, jsme měli možnost názorně vidět na jejich výkladu biblických textů. U prof. Jiřího Beneše, jenž se snaží ve své práci obecně zejména překlenout mezeru mezi interpretem textu a textem samotným a klade důraz na čtenáře, šlo o rozbor a interpretaci starozákonních veršů Izajáše 9,1.5-6, prorockých výroků, které se vztahují k Vigiliím Božího hodu vánočního a Izajáše 52,7-10 připadající při bohoslužbě na Boží hod vánoční. Novozákonník Jiří Lukeš se po delší exkurzi do roviny metodologie, jak byla uplatňována v minulých dobách i dnes, dle rozličných výchozích pozic interpretujících, zamyslel s pečlivostí sobě vlastní nad známým podobenstvím o milosrdném Samařanu, podobenstvím, jež nám křesťanům v Lukášově evangeliu odpovídá na otázku, co je třeba, aby měl člověk „podíl na věčném životě“ a na otázku, kdo je tvůj bližní, pak upřesňuje: „ten, který prokázal milosrdenství“; ne tak jednoznačně, jak ukázal Jiří Lukeš, však viděla věci velká část Ježíšových posluchačů...

Z výkladu obou biblistů vyplynulo, že při exegezi je podstatné postupovat od formy k obsahu, zabývat se kontextem, ptát se po dobovém pozadí, autorství, okolnostech a době vzniku, zvláštním spirituálním rozměru a poté verše zacílit k dnešnímu posluchači, zvolit vhodnou rétoriku....

Je pravděpodobné, že o těchto i dalších zásadách uslyší zájemci i nadále při podobných příležitostech, neboť jak se posluchači shodli, další semináře se jen a jen uvítají. O jejich užitečnosti není pochyb. Jako malý „bonus“ si odnesli i podrobný písemný rozbor „vánočních“ textů vypracovaný Jiřím Benešem, včetně pasáží, z časových důvodů na setkání vynechaných, které jistě poslouží coby inspirace a výzva k další práci.

Klára Břeňová

ZPRÁVY

Smuteční oznámení

Dne 8. listopadu na věčnost odešla sestra Naděžda Adamcová, vdova po faráři Jaroslavu Adamcovi, ve věku 89 let. Sestra Nad' a byla naší dlouholetou a věrnou varhanicí a členkou rady starších a její hluboká a upřímná víra nám byla vždy pomocí a posilou. Pohřeb se konal ve čtvrtek 15. listopadu v obřadní síni plzeňského krematoria. Vzpomeneme na ni při nedělních bohoslužbách 25. listopadu v 7,45 v modlitebně ČCE v Rokycanech. V zármutku, ale s důvěrou v Kristovu milost a odpuštění,

**rada starších
náboženské obce Rokycany**

Advent v Rokycanech

Pobožnosti, které se konají vždy ve čtvrtek v 16.30 hodin v evangelické modlitebně, budou sloužit:

29. 11. - Mgr. Jitka Wendlíková

6. 12. - ThDr. Radek Hobza

13. 12. - Mgr. Zdeněk Břeň

20. 12. - Mgr. Jaroslava Švábová

(rst)

Doteky – plochy poznání

Náboženská obec v Liberci zve na další, 125. setkání v rámci cyklu pořadů Doteky – plochy poznání.

V pátek 23. listopadu v 16.30 hodin, fara Církve československé husitské v Liberci, nám. Českých bratří 35/2. Vernisáž: Dni existence projektu Plochy poznání. Dramaturgii a realizaci výstavy zajišťuje Artefaktum CZ, hudební vystupy Věra Párysová. Vstupné dobrovolné – je určeno na charitu.

Od 18 hodin se uskuteční talk show – Kde je druhá sloka...? O osudech skladatele Františka Škroupa bude vyprávět

PhDr. Zlata Fořtová. Režie a moderování - Stanislav Kubín, vstupné 50,- Kč. Projekt je realizován za podpory Ministerstva kultury ČR a Kulturního fondu statutárního města Liberec.

(sk)

Gaudeamus na Žižkově

Brněnský pěvecký sbor Gaudeamus přijede na pražský Žižkov s nápaditým adventním programem: W. Byrd - Gaudeamus omnes in populi, T. L. de Victoria - O magnum mysterium, D. Bortnianskyj - Da voskresnet Boh, M. Leontovič - Otče náš, B. Martinů - Zvěstování, I. Hrušovský - Gloria, A. H. Malotte - The Lords prayer (sólo David Adjei), Z. Lukáš - Sanctus, L. Bardos - Libera me, E. Whitacre - Lux Aurumque.

30. listopadu v 19 hodin, ve Sboru Jana Žižky v Praze 3 - Žižkově, Nám. barikád 1520/1.

(red)

Představení v Maně

Zveme do divadla MANA a Husova sboru Vršovice, Moskevská 34/967. V pátek 30. listopadu v 19.30 hodin se ve velkém sále hraje představení Agatha Christie, PAST NA MYŠI. Nejúspěšnější hra Agathy Christie napsaná na objednávku stanice BBC, která ji v roce 1947 požádala o napsání rozhlasové hry u příležitosti osmdesátých narozenin královny Mary (babičky dnes vládnoucí královny Alžběty II.). Dodnes nejděle hraný titul na londýnském divadelní scéně. Ve Vršovickém divadle Mana uvádí Past na myši Divadlo OKKO. Rezervace a prodej vstupenek do Divadla Mana na internetu: webticket.cz nebo na e-mailu: rezervace@divadlomana.cz, SMS objednávkou na čísle 774 941 946 nebo 731 100 059, rovněž osobně v úřed-

ních hodinách farní kanceláře. Divadlo je bezbariérově přístupné.

(Jiřina Hůlková)

Kniha o Vánocích

Josef Krček, Renáta Fučíková:

Vánoce. Putování do Betléma.

Albatros, Praha, 2011, 120 s.

V předvánočním čase by v závějích knižních titulů neměla zapadnout zajímavá práce hudebníka, skladatele a pedagoga Josefa Krčka a výtvarnice Renáty Fučíkové. Vánoční knížka s podnázvem Putování do Betléma zachycuje slovem i obrazem atmosféru od doby adventní do Tří králů – čas příprav na Vánoce, čas vánoční i povánoční. Předkládá pestrou paletu lidových zvyků na venkově i ve městě, svátků, písniček, koledí a her. Zachycuje praktickou i duchovní podobu Vánoc s jejich symboly.

Chcete si i zazpívat? Zahrát na hudební nástroj? Předvést vánoční hru? A navíc si postavit papírový betlém? Pak je tahle knížka právě pro vás!

Knihu si můžete objednat v naší prodejně Blahoslav za cenu 200 Kč.

(red)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 30. 11. - 20 hodin
Mozart, Gershwin, Dvořák
Consortium Pragense
Orchestra,

Š. Heřmánková - soprán,
M. Laštovka - trubka

* 1. 12. - 19 hodin

Mozart, Bach, Gounod
Consortium Pragense
Orchestra,

Š. Heřmánková - soprán,
M. Laštovka - trubka

* 2. 12. - 19 hodin

Bach, Mozart
Světové vánoční koledy,
Prague Brass Ensemble,
J. Kalfus - varhany

ZEKUMENY

V POLSKU VZNIKNE REPLIKA ZDI NÁRKŮ

Západní zeď jeruzalémského chrámu známá též jako Zeď nárků bude mít svou repliku v Polsku. Vznikne ve městě Bilgoraj na jihovýchodě země na místním židovském hřbitově a ponese jména Židů, kteří ve městě žili. Náklady na stavbu, iniciovanou Asociací Isaaca Bashevisse Singera, by měly dosáhnout 15 000 dolarů.

Křesťan dnes

V AMERICE PŘIBÝVÁ VĚŘÍCÍCH, KTEŘÍ NEPATŘÍ DO ŽÁDNÉ CÍRKVE

Amerika je země, která patří mezi rozvinutými státy k těm nejvíce zbožným. Podle některých ukazatelů to však z dlouhodobého hlediska nemusí být pravda, anebo se přinejmenším americká zbožnost začala rychle proměňovat. V Boha věříme! oznamují Američané světu dokonce i na svých bankovkách. A nejsou to slova puštěná jen tak do větru – náboženské kořeny Spojených států sahají do doby před čtyřmi stoletími, kdy u břehů Nové Anglie přistáli Otcové poutníci. Ještě dnes se naprostá většina Američanů považuje za věřící, což zvláště kontrastuje s poměry v Evropě. Není však zbožnost jako zbožnost.

Jak ukázal poslední výzkum Pewova fóra pro náboženství a veřejný život, vznikla ve Spojených státech nová náboženská skupina. A ta se nazývá „nezařazení“. Nyní již téměř každý pátý Američan nechce nebo nemůže říci, ke které církvi či vyznání patří. Počet takto nezařazených navíc roste nejrychleji ze všech náboženských skupin, za posledních pět let jich přibyla čtvrtina. Sami odborníci, kteří výzkum dělali, nyní přemýšlejí o tom, co vlastně zjistili. Desítky milionů Američanů, kteří se nehlásí k žádné církvi a náboženství, nejsou nutně nevěřící. Velká část z nich tvrdí, že věří v Boha. Další sice odmítají pojem věřící, ale označují se za duchovně založené. Jen menší část z této skupiny se deklaruje jako ateisté nebo agnostici, tedy ti, kdo odmítají o otázkách víry uvažovat. Představitelé tradičních vyznání považují za varující skutečnost, že nejvíce z dobrovolně nezařazených jsou velmi mladí lidé. Mnohdy pocházejí z rodin, které mají konkrétní víru, ale sami v ní nenašli, co hledali. Hrozí tedy nebezpečí, že skupina sice duchovně založených, ale k žádné církvi se nehlásících Američanů dále poroste.

Výzkumníci upozorňují, že dříve by se takoví lidé sami alespoň formálně označili třeba za katolíky nebo baptisty, i když by nechodili na bohoslužby. Nyní se situace obrátila, a i mnozí z těch, kdo se modlí třeba každý den, nevnímají žádnou církev nebo víru jako svou vlastní.

Ze zmíněného výzkumu o rostoucí skupině Američanů bez vyznání vyplývá jeden politicky relevantní závěr – většina těch, kdo nechtějí být nábožensky zařazení, se hlásí k demokratům a nikoli republikánům. Činovníci demokratické strany by si tedy tohoto nového segmentu měli hledět, protože v jejich plánech může sehrát podobnou úlohu jako dříve náboženská pravice u republikánů. Amerika nicméně stále zůstává zemí věřících, a to zejména křesťanů. Asi polovina všech obyvatel Spojených států jsou protestanti a další čtvrtina katolíci. Celkově je křesťanů více než pětasedmdesát procent, zatímco příslušníků ostatních vyznání je méně než pět procent, především židů, buddhistů a muslimů. Pro Ameriku je oproti jiným společnostem typické, že lidé vnímají svou náboženskou příslušnost dynamicky. Více než třetina Američanů během života změnila církev nebo i náboženství.

Křesťan dnes

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Ježíš před Pilátem

Správné pořadí písmenek do tajenky získáte, pokud se vám podaří seřadit věty příběhu, jak mají jít za sebou. Pomůže vám Jan 18,28-38.

1. Pilát se zeptal Ježíše: (L)
2. „Jakou obžalobu vznášíte proti tomuto člověku?“ (Í)
3. Židé sami do paláce nevešli, aby se neposkvřili. (O)
4. Od Kaifáše vedli Ježíše do místodržitelského paláce. (B)
5. Ježíš odpověděl: (V)
6. „Moje království není z tohoto světa.“ (T)
7. Pilát za nimi vyšel ven a zeptal se: (Ž)
8. „Ty jsi židovský král?“ (O)
9. Pilát potom řekl Židům: (V)
10. „Kdyby nic neudělal, nepřivedli bychom ho.“ (K)
11. Židé namítli: „Nám však není dovoleno nikoho popravovat.“ (Á)
12. Pilát řekl: „Sud'te ho sami podle svého zákona.“ (R)
13. „Říkáš to sám od sebe nebo ti to o mně řekli jiní?“ (S)
14. „Já na něm žádnou vinu nenalézám.“ (Í)

(Řešení z minulého čísla: Nebojte se, nevíte-li, co máte říkat. Duch svatý vám poradí.)

Jana Krajčříková

Roční předplatné na rok 2012 činí 416 Kč.
Číslo účtu: 43-3856220207/0100

Heřmáněk

Základní škola - Mateřská škola - Jolka

přijímáme děti do 1. - 3. třídy ZŠ na Ládví a do 1. - 4. třídy ZŠ v Hor. Počernicích

Praha 8 – Ládví, Rajmonova 1199/4 (350 m od metra C Ládví)
Praha 9 – Horní Počernice, Stoliňská 2417/41a (1,2 km od metra Černý Most)

www.prorodinu.cz

- rozvoj talentů a individuální přístup (12-15 dětí ve třídě)
- přátelský a tvořivý přístup, prostředí respektu a úcty
- rozvoj komunikace, výuka dramatické výchovy
- od 1. třídy výuka angličtiny s rodilým mluvčím
- matematika a přírodní vědy názornou formou, pokusy, pozorování
- výuka etiky a základů křesťanství

Dny otevřených dveří 20. a 27. 11. 2012, 6. 12. 2012, 10. a 17. 1. 2013
Tápis 17, 24 a 31 ledna 2013

Informace a přihlášky na www.prorodinu.cz nebo na tel.: 606 416 930

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: ThDr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@csh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9